

Justitsministeren: Det ærede Medlem (M. Andersen) har jo fuldkommen Ret, naar der i Almindelighed er Spørgsmaal om nye Loves Vedtagelse; det er jo aldeles givet, at Intet kan blive til Lov, medmindre Rigsdagen og Regjeringen derom ere enige. Ligesom altsaa en Lovs Tilveiebringelse ikke opnaas, dersom Regjeringen ikke tiltræder Rigsdagens Beslutning, saaledes er det ogsaa klart, at Forsøg paa at faa en Lov gennemført, strander, naar et af Thingene nægter sit Samtykke til Lovforslaget og standser Sagen. Dette, er i sin Almindelighed soleklart og hævet over enhver Tvivl; men, mine Herrer, det er ikke et sædvanligt Tilfælde, der foreligger i denne Sag. Det er netop denne almindelige Regel, som medfører, at den i Pensionslovens § 6 omhandlede særlige Bestemmelse af Pensionen ikke naas, medmindre en Lov vedtages for det enkelte Tilfælde. Det er, som jeg før tillod mig at udvikle, et eiendommeligt Forhold, som foreligger i nærværende Tilfælde, og Vanskeligheden for mig er blot den, at Forholdet er saa sammensat, at jeg ikke er istand til at forklare mig nærmere uden at gjenoptage det Hele; thi det er en Række af sammenhængende Spørgsmaal, som her kommer frem, og som efter min Overbevisning fortjener den alvorligste Overvejelse, inden Thinget prøver paa ved en ensidig Beslutning at afgjøre Spørgsmaalet. Det, der, som jeg før tillod mig at fremhæve, behersker Spørgsmaalet, er Domstolens Myndighed overfor Afgjørelsen af det foreløbige Spørgsmaal, om Embedsmanden har gjort sig skyldig i saadanne Misligheder, at den almindelige Pension ikke kan tilkomme ham, naar han afstediges — thi dømmes han fra Embedet, er Sagen ren og klar — men Spørgsmaalet er dette: hvorledes skal der forholdes for at opnaa en endelig Afgjørelse i de Tilfælde, hvor Regjeringen tror, at den sædvanlige regelmæssige Pension ikke bør tillægges ham, fordi han har gjort sig skyldig i saadanne Misligheder, at han bør falde ind under den omhandlede Paragraf i Pensionsloven, som siger: i saadanne Tilfælde skal Pensionen bestemmes ved særlig Lov? Betingelsen for, at den mindre Pension kan blive fastsat, eller at

der maasse slet ingen Pension kan indrømmes, er en bindende Afgjørelse af det foreløbige Spørgsmaal, om der har fundet Misligheder Sted, som berøve Embedsmanden den nødvendige Afgørelse, eller ikke. Nu tillod jeg mig at fremhæve, paa hvilket Punkt vi havde en Høiesteretsdom, paa hvilket ikke. Jeg tillod mig at fremhæve, at den endelige, retskraftige Afgjørelse af dette foreløbige Spørgsmaal maatte ligge hos de kompetente Domstole — jeg bruger med Willie Ordet: Domstole, thi jeg kunde ogsaa tænke mig, at Rigsgretten kunde komme ind paa slige Spørgsmaal. Jeg har fremhævet, at vi have en Høiesteretsdom, hvorefter Domstolene have afgjort, at en Mand skulde have fuld Pension, uagtet Regjeringen ved Entledigelsen var gaaet ud fra den Forudsætning, at han ikke burde have den. Derimod have der mig bitterligt ikke nogen Høiesteretsdom for, om Høiesteret anser sig for kompetent til at inklade sig paa det foreløbige Spørgsmaal, om Misligheder have fundet Sted eller ikke i saadanne Tilfælde, hvor der foreligger en Afgjørelse af den samlede Lovgivningsmagt, hvad enten denne Afgjørelse gik ud paa — hvad der vil være det regelmæssige Tilfælde — at fastsætte en mindre Pension — det svarer jo nærmest til Udtrykket „Pensionen bestemmes ved Lov“ — eller Loven undtagelsesvis bestemmer, at der slet ingen Pension skal indrømmes. Jeg tør ikke nu paany nærmere inklade mig paa dette Forhold; jeg fremhævede for de forskellige Nuancer, der kunde komme frem, og jeg vil nødig gjentage nu, hvad jeg før sagde. Jeg trøttede maasse allerede Thinget dengang, men jeg kunde ikke gjøre det kortere, thi det er vanskelige Spørgsmaal, som maa behjæses fra forskellige Sider med megen Forsigtighed, naar man ikke senere vil udsætte sig for at faa en Dom, som gaar i en anden Retning end den, man havde tænkt sig; men det beder jeg lagt Mærke til: naar jeg siger, at det enkelte Things ensidige Afgjørelse ikke klarer Sagen, saa passer det naturligtvis ikke udenfor det ganske særegne Tilfælde, som er tilstede, at vi have en almindelig Pensionslov med regelmæssige Pensionsstørrelser, med en Bestemmelse, som siger, at den regelmæssige Størrelse ikke